

udkafstet, at i alle Sager, der skulle for Nævningeretten, skal, med en enkelt Undtagelse, Forundersøgelse finde Sted, men i Sager, der skulle for Underretten — og som ikke ere saa ganske saa — beroer det paa et Skjøn, om der skal finde Forundersøgelse Sted eller ikke. Deraf følger, at det her vil komme til at beroe paa en Tilfældighed eller paa et Skjøn, hvem der skal have den egentlige Actionsmyndighed. Jeg kunde forstaae, at man kunde bestemme, at Overanklageren alene, uden Hensyn til, om der havde fundet Forundersøgelse Sted eller ikke, skulde have Actionsmyndighed, men vil man gaae Lovudkastets Veie, at dele Anklagemyndigheden mellem to forskjellige Trin af Anklagemyndighedens Stige, forekommer det mig ønskeligt at have en bestemt Grændse. En saadan vilde man let kunne faae, dersom man bestemte, at i alle Nævningesager tilkom Actionsmyndigheden Overanklageren, og i Sager, der skulle for Underretten, tilkom denne Myndighed den offentlige Anklager. Derved vilde der neppe kunne være nogen Betænkelse, thi dersom man med Lovudkastet antager, at denne sidste er dygtig og indsigtfuld nok til at beslutte Anklage i Sager, hvor Forundersøgelse ikke har fundet Sted, saa maa han — det forekommer idetmindste mig at være klart — være destomere kvalificeret dertil i Sager, hvor Forundersøgelse har fundet Sted, og hvor han har haft Leilighed til at blive bekendt med Sagen.

Et andet Punkt, jeg skal dvæle ved, angaaer den Maade, hvorpaa Anklagegrundsetningen er søgt gennemført i det foreliggende Lovudkast, og derved vil jeg nærmest komme til at beskæftige mig med Spørgsmaalet om Forhør. Jeg deler ganske, hvad der af den foregaaende Tale er yttret om Ønskeligheden af ganske at affkaste Forhør, og jeg kan fuldkomment slutte mig til det Mindretal, der i det sidste Udvalg har tilraadet at stryge Forhøret baade ved Forundersøgelsen og ved Hovedforhandlingen. Jeg erkjender tilfulde, med hvor stor Humanitet Bestemmelserne i det foreliggende Lovudkast ere affattede, og den Bestræbelse, der gaaer derigjennem for at gjøre Forhøret saa lidt inquisitorisk som muligt, men desuagtet troer jeg, at Bestemmelserne ikke ere anderledes, end at enhver Undersøgelser-Dommer kan benytte dem

omtrent paa samme Maade som det nuværende Forhør. Jeg skulde derfor, som sagt, i høi Grad ønske, at Forhøret ved Forundersøgelsen aldeles blev affkaffet, og har man Betænkelse derved, vil jeg ialtsald tillade mig at tilraade, at man følger den Fremgangsmaade, der anvendes andre Steder s. Ex: i Skotland, at det ikke bliver Dommeren, der skal holde Forhør, men derimod den offentlige Anklager, der i Dommerens Nærværelse og under Dommerens Forsæde stiller de Spørgsmaal, der kunde blive Tale om, til den Anklagede, saaledes at det tillige overlades den offentlige Anklager at afhøre Vidner. Denne Fremgangsmaade følges i Skotland, og man har der fundet sig særdeles tilfreds med den. Endvidere er det en Selvfølge, skjøndt jeg kun har talt om Forhør ved Forundersøgelsen, at jeg i endnu højere Grad maa erklære mig mod Forhør ved Hovedforhandlingen, og jeg erkjender med den ærede sidste Tale Skadeligheden af Bestemmelsen i § 176. Den Anklagedes Tausshed vil, naar han i Nævningernes og det store Publikums Nærværelse, har faaet en saadan Erindring, som der er Tale om i denne §, være et høist farligt Indicium imod ham, og han vil nødes til at tale, hvor han ellers ikke ønskede det, og der vil saaledes anvendes en Tvang imod ham, der er saa stærk, at man ikke nuomstunder har Mage dertil. — Fra at tale om Forhøret over den Anklagede kommer jeg naturlig til at tænke paa Forsvaret. Hvad Forsvaret angaaer; erkjender jeg meget villig, at man er gaaet saa vidt, som man i nogen Lovgivning er gaaet, i Henseende til at stille Anklagen og Forsvaret lige. Imidlertid forekommer det mig dog, at man gjerne kunde være gaaet endnu et Skridt videre. Det er bestemt i Lovudkastet, at Forsvaren ikke paa egen Haand kan stævne Vidner til Hovedforhandlingen; han kan kun stævne Vidner, naar han har den offentlige Anklagers eller ialtsald Nævningedommerens Samtykke dertil. Det er klart nok, hvad der har ledet Lovudkastet til denne Bestemmelse, men det forekommer mig, at den indeholder en ufortjent Mistillid til Forsvaren. Jeg troer, at naar man ansætter rettsfæne og hæderlige Mænd som Forvarere, kan man rolig overlade til dem at